

N:o 69.

Af Herr *P. Engman*: Om ändring af föreskrifterna i 21 kap. Rättegångsbalken, angående gäldande af rättegångskostnad.

En hvar, som haft eller har med rättegångsväsendet att skaffa, antingen som part för egen del, som ombud för andra eller såsom domare, skall icke kunnat undgå att finna, det gällande föreskrifter om rättegångskostnad och skadestånd uti 21 kapitlet Rättegångsbalken icke äro sådana som de efter mitt förmenande borde vara, ty om man jemför §§ 3 och 4 uti samma kapitel, så synes snart att de uppenbart motsäga hvarandra. Uti 3 § heter det: »Den saken tappar gælde sin vederpart det allt åter, som han varit trängd derå kosta»; men åter uti 4 § »Hafver man Underrätts dom för sig men tappar i Hof-rätt, då bör kostnaden å båda sidor emot hvarannan qvittas.» Alla hoppas jag hafva erfarenhet af att Underrätternas domar allt för ofta ändras uti Hof-rätten och sedan fastställas i Högsta Domstolen. Om den rättsökande har en rättvis sak, så händer det allt för ofta att den så att säga bortfuskas i Underrätten, der man måhända låtit höra en mängd vittnen, som man i egenskap af käreande blifvit ålagd att betala, samt dertill fått uppoffra ett eller annat hundrade R:dr på resor, anskaffande af handlingar m. m.; detta oaktadt kan man tappa saken i Härads-rätten. Får man sedan ändring i Hof-rätten, så användes i de aldraflest fall af mig omnämnde 4 § så, att kostnaderna mot hvar annan qvittas. Sedan detta inträffat fullföljer vederparten målet till Kongl. Maj:t; den ursprungliga käreanden måste följa med dit, Hof-rättens dom fastställs och i vanliga fall får man ersättning för sina kostnader i Högsta Domstolen, men kostnaderna i Underrätterna de äro och förblifva qvittade parterne emellan. Att detta är rättvisa det kan åtminstone icke jag erkänna; jag anser att det bör och skall vara en sanning, »att den saken slutligen tappar gäldar sin vederparts alla kostnader, man må nu hafva fått rätt först i den eller den Rätten». Jag får derföre vördsamt föreslå:

det Riksdagen beslutar den ändring uti 21 kapitlet Rättegångsbalken, att den saken slutligen tappar skall gälda sin vederparts alla rättegångs- och andra kostnader, utan afseende på huru målet blifvit afdömdt i Underrätt.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1870.

P. Engman.